

Sygn. akt VIII U 95/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – Sędzia S.O. Zofia Kubalska

Protokolant – sekretarz sądowy Ewelina Parol

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2017 roku w Lublinie

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 11 grudnia 2015 roku znak (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala M. P. prawo do emerytury od dnia 1 lutego 2016 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz M. P. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII U 95/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 grudnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. P. prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca udokumentował staż ubezpieczeniowy w wymiarze 26 lat, 5 miesięcy i 5 dni, ale nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. W uzasadnieniu podnosił, że odwołujący nie przedłożył świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach (decyzja k. 19 a.e.).

W dniu 19 stycznia 2016 roku pełnomocnik wnioskodawcy złożył odwołanie od powyższej decyzji i wniósł o jej zmianę poprzez ustalenie wnioskodawcy prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że M. P. pracował w szczególnych warunkach jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony w okresie od 3 stycznia 1983 roku do 31 lipca 1999 roku w Spółdzielni Pracy (...) w L.. Zawniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków na powyższą okoliczność (odwołanie k. 2-8 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 10-11 a.s.).

W toku postępowania pełnomocnik wnioskodawcy podtrzymał stanowisko prezentowane w odwołaniu, wnosząc o zaliczenie do pracy w warunkach szczególnych okresu od 3 stycznia 1983 roku do 31 grudnia 1998 roku w Spółdzielni Pracy (...) w L., pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania (k. 45v a.s.).

Na rozprawie w dniu 14 marca 2017 roku pełnomocnik wnioskodawcy wnosił o zmianę decyzji i ustalenie odwołującemu prawa do emerytury od dnia 1 lutego 2016 roku oraz o zasądzenie kosztów procesu. Pełnomocnik organu rentowego podtrzymywał stanowisko prezentowane w sprawie (k. 61v a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił następujący stan faktyczny:

M. P. urodził się w dniu (...) (bezsporne).

W dniu 7 grudnia 2015 roku złożył wniosek o emeryturę w związku z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach (wniosek k. 1-4 a.e.), powołując się na dokumentację złożoną do akt organu rentowego. W dacie złożenia wniosku M. P. świadczył pracę, od dnia 1 kwietnia 2011 roku pozostawał w zatrudnieniu (...) Spółce Akcyjnej z (...) w W. na stanowisku kierowcy stale prowadzącego samochód powyżej 3,5 tony. W okresie od 7 grudnia 2015 roku do 31 stycznia 2016 roku wnioskodawca przebywał na zwolnieniu lekarskim (zaświadczenie k. 49 a.s.).

Na podstawie przedłożonej dokumentacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję, w której ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999 roku ubezpieczony udowodnił łącznie 26 lat, 5 miesięcy i 5 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach (decyzja k. 19 a.e.).

Nie jest kwestionowane w sprawie, że M. P. pozostawał w zatrudnieniu w Spółdzielni Pracy (...) w L. w okresie od 5 sierpnia 1972 roku do 31 lipca 1999 roku. W okresie od 5 sierpnia 1972 roku do 15 sierpnia 1975 roku wykonywał czynności na stanowisku hydraulika (świadcstwo pracy k. 7 akt (...), akta osobowe k. 34 a.s., w tym angaż z dnia 29 listopada 1972 roku). W okresie od 24 października 1974 roku do 15 lipca 1975 roku i od 14 listopada 1975 roku do 12 lipca 1976 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową, w przerwie pracował w Spółdzielni Pracy (...). Po powrocie z wojska, z dniem 16 sierpnia 1975 roku ubezpieczony został zatrudniony w wymienionej spółdzielni na stanowisku kierowcy samochodowego w pełnym wymiarze czasu pracy na czas nieokreślony.

W przedsiębiorstwie wydzielono organizacyjnie bazę transportu, która dysponowała samochodami o ciężarze całkowitym poniżej 3,5 ton (marki Ż., N., (...)), od końca 1982 roku samochodem ciężarowymi marki S.-200 o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony (akta osobowe k. 34 a.s., w tym karty powołania do czynnej służby wojskowej, zeznania wnioskodawcy k. 26v-27v a.s., k. 46v a.s.).

W latach 1975-1982 wnioskodawca prowadził samochody marki: Ż., N. oraz (...) (akta osobowe k. 34 a.s., w tym: zaświadczenie z dnia 25 stycznia 1982 roku, umowa o pracę z dnia 16 sierpnia 1975 roku). Każdy kierowca miał przydzielony na stałe samochód, za który ponosił odpowiedzialność. Wnioskodawca jeździł samochodem marki (...) do 1980 roku. Przy jego użyciu przewoził m.in. produkty tapicerskie, plandeki. Po 1980 roku pracodawca powierzył mu samochód marki (...), który odwołujący obsługiwał do końca 1982 roku. Na podstawie decyzji Zarządu Spółdzielni z dnia 30 grudnia 1982 roku, pracodawca przydzielił wnioskodawcy do eksploatacji samochód marki „S. (...)” informując, że do czasu rozwiązania spraw obsady na poszczególnych środkach transportowych, odwołujący będzie również obsługiwał samochód marki (...) (akta osobowe k. 34 a.s., w tym: pismo pracodawcy z dnia 3 stycznia 1983 roku).

Pracodawca przydzielił na stałe odwołującemu Stara-200 o dopuszczalnym ciężarze całkowitym ze 12 ton, w tym 6,5 o ładowności ton. Oprócz wnioskodawcy, żaden z kierowców zatrudnionych przez spółdzielnię, nie miał uprawnień do obsługi samochodów ciężarowych. Wnioskodawca posiadał stosowne uprawnienia do obsługi samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony (akta osobowe k. 34 a.s., w tym: świadectwo kwalifikacji numer 52/93). Przy jego użyciu, wnioskodawca świadczył pracę kierowcy samochodu ciężarowego do upadłości spółdzielni w 1999 roku.

W trakcie zatrudnienia odwołujący wykonywał wyłącznie prace na stanowisku kierowcy, nie był delegowany do wykonywania innych czynności. W przypadku awarii usuwał drobniejsze usterki, np. wymianę opony. Poważniejsze awarie, wymagające serwisowania lub naprawy wykonywali mechanicy. Awary zdarzały się rzadko, gdyż pracodawca

powierzył wnioskodawcy nowy sprzęt. W przypadku dłuższej awarii, wymieniony był kierowany na zaległy urlop wypoczynkowy. W czasie dłuższych urlopow wypoczynkowych, przewozy wykonywała firma zewnętrzna.

Praca była wykonywana bez przestojów, w ponadnormatywnym czasie pracy, przekraczającym 8 godzin. Wnioskodawca odbywał kursy do O., K., przez W. wracał do L.. Ponośli materialną odpowiedzialność za powierzony mu towar, potwierdzał odbiór określonej ilości towarów i musiał się z niego rozliczyć (akta osobowe k. 34 a.s., w tym: pismo pracodawcy z dnia 20 grudnia 1982 roku, świadectwo lekarskie numer 52/93, zeznania wnioskodawcy k. 26v-27v a.s., k. 46v a.s., zeznania świadka H. P. k. 45v-46 a.s., zeznania świadka S. G. k. 46 a.s.).

Przy użyciu samochodu marki „S. (...)” przywoził stal z (...) z K., z (...) z K. i wywoził wyroby gotowe produkowane przez spółdzielnię – kasety, wózki liczarskie, zasobniki wolnostojące, kasetki pancerne, nawiewy na halach, plandeki. Odwołujący nie wykonywał czynności załadunkowych i wyładunkowych. Prace te wykonywali zatrudnieni w tym celu pracownicy- ręcznie, lub w przypadku materiałów gabarytowych- przy użyciu suwnicy.

W trakcie zatrudnienia odwołujący nie przebywał na urloпах bezpłatnych. W czasie urlopow wypoczynkowych, nikt nie obsługiwał samochodu ciężarowego z uwagi na brak stosownych uprawnień. Od 1983 roku pracodawca nie powierzał odwołującemu samochodu marki N.. Obsługiwał go na stałe nowy pracownik, S. M. (zeznania wnioskodawcy k. 26v-27v a.s., k. 46v a.s., zeznania świadka J. J. (1) k. 46-46v a.s.).

Wnioskodawca korzystał ze zwolnień lekarskich po dniu 14 listopada 1991 roku, w tym w 1991 roku: od 18 do 22 listopada, w 1992 roku: od 26 do 31 sierpnia, od 10 do 13 września, w 1993 roku: od 2 do 10 marca, w 1994 roku: od 15 do 20 marca, od 3 do 6 sierpnia, w 1995 roku: od 28 do 30 czerwca, w 1997 roku od 13 do 17 stycznia, od 19 do 28 marca, w 1998 roku: od 25 września do 3 października 1998 roku, od 1 do 18 grudnia (świadectwo pracy k. 7 (...)). W trakcie zatrudnienia wnioskodawca nie przebywał na urloпах bezpłatnych, nie miał przerw w zatrudnieniu. Stosunek pracy ustał z dniem 31 lipca 1999 roku (akta osobowe k. 34 a.s., w tym: pismo z dnia 25 czerwca 1999 roku).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów znajdujących się w aktach emerytalnych złożonych przez organ rentowy oraz w aktach osobowych. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień. W ocenie Sądu dokumenty znajdujące się w aktach osobowych, w tym m.in. świadectwo lekarskie z dnia 29 marca 1993 roku, numer(...) pismo pracodawcy z dnia 13 września 1991 roku, pismo z dnia 25 stycznia 1982 roku zatytułowane „zaświadczenie” w sposób rzetelny obrazowały przebieg zatrudnienia M. P., albowiem były sporządzane na bieżąco. Z tego względu Sąd Okręgowy obdarzył je wiarą w całości.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania wnioskodawcy, są bowiem spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków H. P., S. G. i J. J. (2). Świadek S. G. pozostawał w zatrudnieniu w Spółdzielni (...) w L. od 1969 roku do 1999 roku jako spawacz. Wskazał, że wnioskodawca pracował od 1975 roku jako kierowca, początkowo jeździł N., po 1982 roku pracodawca powierzył mu do obsługi(...) Potwierdził, że wnioskodawca pracował na jedną zmianę, w wydłużonym czasie pracy. Podnosił dodatkowo, że z uwagi na posiadane uprawnienia tylko wnioskodawca jeździł S., gdyż nie było innego pracownika, który by go zastępował. Z kolei świadek J. J. (2) był zatrudniony w Spółdzielni Pracy (...) w L. od maja 1970 roku do sierpnia 1999 roku, kiedy została ogłoszona upadłość spółdzielni. We wskazanym okresie świadczył pracę jako ślusarz, następnie jako ślusarz spawacz. Świadek potwierdził, że wnioskodawca został zatrudniony jako hydraulik, następnie jeździł Ż., N. i od lat 80-tych XX wieku S.. Świadek zeznał, że każdy kierowca miał przydzielony samochód, za który ponosił odpowiedzialność. W czasie usprawiedliwionej nieobecności odwołującego, nikt nie obsługiwał samochodu ciężarowego z uwagi na brak stosownych uprawnień. Potwierdził, że gdy pracodawca powierzył M. P. samochód marki S., N. zaczął jeździć na stałe S. M.. Powyższe okoliczności potwierdziła również żona wnioskodawcy, H. P., która wskazała, że wnioskodawca od 1983 roku pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodu ciężarowego. Nie zajmował się załadunkiem i rozładunkiem. Gdy przebywał na urlopie wypoczynkowym, przewozy wykonywała firma zewnętrzna.

Zeznania świadków korelują z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, w tym zeznaniami wnioskodawcy. Świadczenie ci, z uwagi na charakter wykonywanej pracy mieli możliwość poczynienia bezpośrednich i trafnych

spozrzeń co do charakteru zatrudnienia skarżącego, ich stałego i powtarzalnego charakteru. Zgodnie zeznali, jakie czynności wykonywał wnioskodawca w okresie zatrudnienia na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Wskazywali, że czynności wykonywane przez wnioskodawcę miały stały i powtarzalny charakter. Świadkowie ci byli zatrudnieni na stanowiskach umożliwiających dokonanie spozrzeń co do rodzaju codziennych czynności pracowniczych M. P., a stałość i powtarzalność tych zdarzeń spowodowały, iż okoliczności świadczenia przez odwołującego pracy zostały przez nich zapamiętane na tyle dobrze, że mimo upływu czasu byli oni w stanie. Z racji wykonywanych obowiązków pracowniczych świadkowie znali rodzaj pojazdów, które prowadził, a z uwagi na wykonywane obowiązki mieli bezpośredni kontakt z wnioskodawcą. Świadkowie oraz wnioskodawca zgodnie przedstawili zakres czynności wnioskodawcy na stanowisku kierowcy wskazując, że M. P. od stycznia 1983 roku codziennie minimum 8 godzin dziennie, a często ponad te normy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony.

Świadkowie wskazywali również, że czynności załadunkowe i wyładunkowe nie należały do zakresu czynności kierowcy, wykonywali je zatrudnieni w tym celu pracownicy.

Zeznania te korelowały w tym zakresie z zeznaniami wnioskodawcy. M. P. przedstawił istotne dla sprawy okoliczności, jak zakres czynności na stanowisku kierowcy wskazując, że codziennie minimum 8 godzin dziennie obsługiwał pojazdy marki S.(...)Dane zawarte w zachowanych aktach osobowych, w powiązaniu z relacją wnioskodawcy pozwalają na uznanie, iż wykonywał on na co dzień te prace. Odwołujący wskazywał przy tym, iż w przypadku awarii samochodu, był kierowany na zaległy urlop wypoczynkowy. Jedynie doraźnie dokonywał naprawy samochodu np. wymieniał oponę. Wobec ustaleń, że czynności te miały incydentalny charakter, nie podważa to w żadnej mierze ustaleń Sądu w zakresie głównych czynności pracowniczych wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy M. P. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z dyspozycją art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2016, poz. 887 ze zm.) mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura, taka przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Według art. 32 ust. 2 cytowanego artykułu za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 cytowanej normy prawnej stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia

stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury M. P. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Dokonując oceny, czy pracę wykonywaną przez wnioskodawcę należy zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach należy podkreślić, że wnioskodawca występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia, nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Taka sytuacja nie może jednak dyskwalifikować możliwości ubiegania się wnioskodawcy o przedmiotowe świadczenie.

Sąd, w przeciwieństwie do organu rentowego, nie jest związany określonymi środkami dowodowymi, gdyż zgodnie z treścią art. 473 k.p.c. w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Oznacza to, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane. W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 roku, I UK 179/06, LEX nr 342283 wskazano, że w postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza, że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi, że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi.

Stosownie do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku, I PK 194/08, Lex nr 528152, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNP 2002/11/272). Co więcej, dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 czerwca 2010 roku, II UK 21/10, Lex nr 619638). Praca inna niż praca w szczególnych warunkach wykonywana tylko w znikomym zakresie, czy tylko wyjątkowo, nie przeszkadza w uznaniu, że praca w szczególnych warunkach wykonywana jest w pełnym wymiarze czasu pracy.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż będąc zatrudnionym od 3 stycznia 1983 roku do 31 grudnia 1998 roku M. P. przez 15 lat, 11 miesięcy i 29 dni w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Wykaz A prac wykonywanych w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, wymienia w dziale VIII, pod pozycją 2 między innymi prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Natomiast akt resortowy, to jest uchwała numer 80 Zarządu

Centralnego Związku (...) z dnia 30 czerwca 1983 roku (Biuletyn (...) Związku (...) z dnia 10 sierpnia 1983, Nr 15-16, poz. 54) w wykazie A, dziale VIII „W transporcie i łączności” pod poz. 2 w punkcie 1 wskazuje na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Zaznaczyć przy tym należy, że zarządzenia resortowe zawierające wykazy stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach nie mają charakteru samoistnych źródeł prawa, jednakże akty te mają znaczenie dowodowe, dlatego nie należy ich pomijać. Wykazy resortowe, wydawane przez poszczególnych ministrów w formie zarządzeń, w których wymieniane są stanowiska pracy w szczególnych warunkach, mają charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający. Taki wykaz resortowy ułatwia identyfikację określonego stanowiska pracy jako stanowiska pracy w szczególnych warunkach w szczególności, jeśli w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia nie wymienia się konkretnych stanowisk, lecz operuje się pojęciem ogólnym. Innymi słowy, zarządzenia resortowe mogą mieć znaczenie w sferze dowodowej. Z faktu, że właściwy minister, kierownik urzędu centralnego, czy centralny związek spółdzielczy, w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, ustalił w podległych i nadzorowanych zakładach pracy, że dane stanowisko pracy jest stanowiskiem pracy w szczególnych warunkach, może płynąć domniemanie faktyczne, że praca na tym stanowisku w istocie wykonywana była w takich warunkach i odwrotnie, brak konkretnego stanowiska pracy w takim wykazie może w kontekście całokształtu ustaleń faktycznych stanowić negatywną przesłankę dowodową (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 roku w sprawie o sygn. akt II UK 218/09, Lex numer 590247).

Sąd Okręgowy uwzględnił również M. P. do stażu pracy w szczególnych warunkach okresy pobierania zasiłków chorobowych po dniu 14 listopada 1991 roku w ilości 79 dni (świadcstwo pracy k. 7 akt (...)).

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983, Nr 8, poz. 43 ze zm.) rozróżnia „okres zatrudnienia” od „okresu wykonywania pracy” i zawiera definicje „okresu zatrudnienia” i „okresów pracy”. Za okres zatrudnienia uważa się okres liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresu zatrudnienia (§ 3), natomiast okresami pracy są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (§ 2). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wykształcił się pogląd, że wykonywaniem pracy w szczególnym charakterze są również przerwy w pracy spowodowane różnymi przyczynami i to zarówno leżącymi po stronie pracodawcy, jak i wynikającymi z przepisów (urlop wypoczynkowy, niezdolność do pracy z powodu choroby), za które pracownikowi wypłacono wynagrodzenie. Wykonywanie pracy w rozumieniu omawianego przepisu należy rozumieć, jako wykonywanie umowy o pracę, a w treści tego pojęcia mieszczą się także usprawiedliwione nieobecności w pracy. W konsekwencji Sąd Najwyższy przyjął, że przerwy w pracy spowodowane czasową niezdolnością do jej świadczenia w związku z chorobą i korzystaniem z wynagrodzenia lub świadczeń z ubezpieczenia społecznego z tego tytułu, są okresami, w których pracownik zachowuje status osoby wykonującej pracę w szczególnym charakterze (por. wyrok z dnia 30 lipca 2003 roku, II UK 323/02, OSNP z 2004 roku, Nr 11, poz. 197). Natomiast w uchwale z dnia 27 listopada 2003 roku, III UZP 10/03, OSNP z 2004 roku, Nr 5, poz. 87, Sąd Najwyższy wskazał jednoznacznie, że do okresu pracy w szczególnych warunkach, o jakich mowa w § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku wlicza się okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania tego stosunku pracy, przypadające po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991 roku o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zmianami).

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy zaliczył do stażu pracy w szczególnych warunkach okresy, kiedy wnioskodawca korzystał z zasiłku chorobowego.

Fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w spornych okresach znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, został on zwłaszcza potwierdzony i uszczegółowiony zeznaniami świadków, współpracowników ubezpieczonego ze spornego okresów zatrudnienia. Zaznaczyć przy tym trzeba, iż dla określenia, czy dana praca wykonywana jest w warunkach szczególnych i w szczególnym charakterze nie ma znaczenia nazwa stanowiska pracy, ale charakter faktycznie wykonywanych czynności. Tak też wypowiedział się Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 kwietnia 2004 roku, (II UK 337/03, OSNP 2004/22/392). W świetle

powyższego, brak jest w ocenie Sądu jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania szczególnego charakteru pracy wnioskodawcy w spornych okresach.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że M. P. spełnił wszystkie warunki do przyznania mu prawa do emerytury w oparciu o przepis art. 184 ustawy o rentach i emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił 26 lat, 5 miesięcy i 5 dni, okresów składkowych, i nieskładkowych, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, w dniu (...) roku ukończył wymagany wiek, to jest 60 lat. Po uwzględnieniu pracy w szczególnych warunkach w łącznym wymiarze 15 lat, 11 miesięcy i 29 dni spełnia on wszystkie przesłanki niezbędne do ustalenia prawa do emerytury.

W myśl postanowień art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Zgodnie z ustępem 2 cytowanego artykułu, jeżeli ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane na podstawie przepisów kodeksu pracy, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy lub renty szkoleniowej powstaje z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku, świadczenia lub wynagrodzenia. Natomiast zgodnie z art. 129 ust. 1 tej ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Z uwagi na treść cytowanych powyżej przepisów, prawo do emerytury przysługuje wnioskodawcy od dnia 1 lutego 2016 roku, to jest od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego (zgodnie z wnioskiem pełnomocnika odwołującego k. 61v a.s.).

Orzeczenie o zwrocie kosztów procesu uzasadnia przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c., a ich wysokość w kwocie 180 złotych ustalono na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.).

Z tych względów i na podstawie powołanych przepisów oraz na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.